

За Бойча е голѣмата опасностъ. Щж минж прѣзъ пб-затѣтени улици...

И Соколовъ изхвъркнж.

Игументъ го благослови просълзень.

Докторътъ знаеше, че тая заранъ Огняновъ щѣше да бжде въ дѣвическото училище, което бѣше днесъ праздно, и дѣто бѣше назначилъ срѣща на единъ писмоносець отъ П...скій комитетъ. Въ нѣколко скока той се озова въ черковния дворъ, безъ да го зърне полицейски човѣкъ и се покачи по стѣлба на дѣвическото училище, дѣто живѣеше Рада. Той се втурнж въ стаята ѝ, като ураганъ. Неочакваното появление на Соколова, и по такъвъ начинъ, ѝ порази.

— Дохождѣ ли Бойчо тука? попита той запѣхтѣнъ, безъ да ѝ поздравя.

— Сега излѣзе, отговори Рада... Що си поблѣднѣлъ?

— Дѣ отиде?

— Въ черквата... Какво има?

— Въ черква?... извика Соколовъ безъ да ѝ даде обяснения и отвори вратата да излѣзе. Но се оттегли назадъ, поразень. Той видѣ сега, че онъ-башиятъ туряше стража на черковнитѣ исходи.

— Какво ти е, докторе? извика бѣдната учителка, като прѣдчувствуваше бѣда.

Соколовъ ѝ посочи прѣзъ прозореца заштетата.

— Вижъ, пазѣтъ Бойча. Той е прѣдаденъ, Радо. Дирѣтъ и мене... Ахъ нещастие, нещастие! казваше той, като си хванж главата съ рѣцѣ.

Рада се отпуснж безсилна на мендеря. Кржглото ѝ лице, приплѣднѣло отъ страхъ, станж още пб-бѣло. То приличаше на мраморно.

Соколовъ се пулѣше на прозореца. Той вече не можеше да се покаже прѣдъ заштета, и търсѣше съ погледъ нѣкоѣ вѣренъ човѣкъ, комуто да порѣча да обади на Ог-